

„Áldom az Urat mindenkor dicséretet
mindig ajkamon van” 34. zsoltár.

EMMAUS

gyülekezeti hírlévél
XIII. évfolyam 1. szám, 2015. április 16.

Hogyan látjuk a húsvétot?

“A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvettetett a kő a sírról. Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt. Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. Együtt futnak vala pedig mindketten: de ama másik tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz; És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be. Megjőve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölítve egy helyen. Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala” János 20,1-8

Kétezer éves, rengetegszer hallott történet ez, amit most a Bibliából fölolvastam. Sajnos annyira hozzászoktunk a jól ismert szavakhoz, hogy nincs is benne számunkra semmi meglepő, különleges. Átsiklik rajta a szemünk, amikor újra elolvassuk. Pedig János evangélista itt a görög nyelv különleges árnyalatával, szinte izgalmas fokozásával írja le a húsvéti élményt. Olyan valamire szeretnék benne rámutatni, amit csak a Biblia eredeti nyelvének valamelyes ismeretében lehet észrevenni. Három szereplője van a történetnek: Mária, Péter és János. Mind a háromról azt olvassuk, hogy húsvét reggelén odamegy a sírhoz, és mind a hárommal kapcsolatban ismétlődik ez a szó, hogy “látja”. Így van ez a magyar fordításban. De az eredeti görög szövegben nem! Ott háromféle, egymástól nagyon különböző látásról van szó. Arról, hogy mind a három tulajdonképpen ugyanazt látja, de mind a három másképpen látja ugyanazt, ti. a megnyílt sírt. Vagy így is mondhatnám: mind a három ugyanazt nézi, de mind a három mást és mást lát! Tehát tulajdonképpen azt a kérdést lehetne fölvetni ezzel a történettel kapcsolatban, hogy ki hogyan látja a húsvét titkát, ki mit lát benne.

1.) Tehát először Mária Magdaléna: “odaméne... a sírhoz, és látá, hogy elvettetett a kő a sírról” #In20,1. Itt egy olyan szót használ János, ami olyanformát jelent, hogy valaki néz valamit, de tulajdonképpen nem lát semmit! Csak azt látja, ami egy külsőleges, felületes odapillantásban éppen látható. Azt, hogy valami történt, hiszen a kő el van hengerítve a sírkamra bejáratából. De hogy mi történt valójában, azt már nem is gondolja végig. Talán ellopták az Úr holttestét? Csak megborzongatja a lelkét valami érthetetlen titok. Nem is

töpreng rajta, hol itt az igazság, hanem izgatottan elfut a sírtól, hátat fordítva a titokzatosságnak, és siet vissza, ahonnan jött. Lelkében ottmaradt egy megoldatlan rejtély. El se jut addig a gondolatig, hogy Jézus feltámadott!

Ma is vannak sokan, akik úgy jönnek húsvét reggelén ide a templomba, hogy tulajdonképpen nem látnak semmit a húsvét igazi titkából. Csak a külsőségeket látják, azokat a kedves, népi szokásokat: piros tojást, kedélyes locsolkodást, tavaszi hangulatú ünnepet, ami úgy kiemeli ezt a két napot ilyenkor a hétköznapiak egyhangúságából. Talán ott van a szívükben valami bizsergés, valami érthetetlen titokzatosság sejtelve. Az a gondolat, hogy valaminek mégiscsak történnie kellett, letagadhatatlanul, hiszen még ma is, kétezer esztendő múltán is megmaradt az a szokás, hogy rengeteg ember tódul ilyenkor a templomokba. Ünnepet szentelnek az egész világon annak az emlékére, ami azon az első húsvét reggelen történt. De hogy az mi volt igazán, és hogy annak mi a jelentősége számukra, azt már nem is gondolják végig. Hallják ugyan, hogy valaki föltámadt a halálból, talán ez meg is borzongatja egy kicsit a lelküket. De hogy ez valóban így történt-e, vagy csak azért hirdetik, mert ilyenkor így szokás, így illik, azon már nem töprengenek. Vége a húsvéti istentiszteletnek, hátat fordítanak a titokzatosságnak, és sietnek vissza élvezni a finom húsvéti sonkát, meg az ünnepnapok adta kellemes pihenést. Vajon nem úgy van-e, hogy sokszor csak ennyit látunk az egész húsvétból? Ez bizony nem sok! Sőt semmi! És de sok templomba járó embernek ennyi is elég!

2.) Péter apostol már többet lát: *“beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. És a keszkenő, amely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölítve egy helyen” (6-7. vers).* Itt a látás kifejezésére olyan szót használ János, ami már többet jelent az előbbinél. Ez már teoretikus látás, a kereső lélek kutató látása, a kritikus szellem vizsgálódása, amikor valaki utánanézi a dolgoknak, és mérlegelve szemléli, amit lát. Az ottmaradt halotti lepel és az összehajtogatott keszkenő láttán megpróbál következtetni, hogy mi is történt itt tulajdonképpen. Elgondolkodik rajta, és próbálja megfejteni a titkot.

Ma is vannak sokan, akik így akarják látni a húsvét titkát. Teoretikusan, elméletileg, boncolgatva, elgondolkodva rajta, a józan ész magyarázatát keresve rá, megpróbálva érthetővé tenni az érthetlent. Én is sokáig fennakadtam az ilyenfajta látáson. Mindenáron logikai úton akartam nyitjára lelni Jézus feltámadása titkának! De sehogy sem fért a fejembe! Különösen a múlt század racionalista teológiája dolgozott ki sokféle elméletet a feltámadás magyarázatára. Az ún. szubjektív vízió elméletétől az ún. objektív vízió elméletig mindenféle elképzelés született a dogmatikus agyakban, hogy valamiképpen ésszel is fölfoghatóvá váljék az ésszel fölfoghatatlan! Mondanom sem kell, hogy a nagy igyekezet közben egészen elsikkadt maga a csoda, a húsvét igazi lényege. Ilyen teoretikusan látnak ma is azok, akik egy húsvéti prédikációnak csak egy emberi gondolatmenetét *“látják”* meg. A lepedőket, meg a gondosan összehajtogatott keszkenőt, és utána esetleg megvitatják magukban vagy egymás között, hogy ez vagy az a gondolat milyen jó volt, vagy éppen nem volt jó. Szívesen elvitatkoznak a húsvét titkán, mondván: nekem is megvan a magam elgondolása a dolgokról. És közben elteoretizálják, vagy elteologizálják a lényeget! Te vajon nem így látod Jézus feltámadásának titkát? Emberi spekulációkban?

3.) Jánosról is azt olvassuk: “beméne a másik tanítvány is, aki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala” (8. vers). Itt a látás kifejezésére olyan szót használ a krónikás, ami tulajdonképpen olyanformát jelent, hogy túllát a pusztán szemmel láthatókon, a külsőségek mögé lát, meglátja, megragadja a lényegét! Ez valahogy belső látás, a hit szemével való látás! Ezért jegyezték fel Jánosról, hogy “Lát és hisz vala”. Ez az igazi látás, a húsvéti élményt megragadó hit “látása”. János már azt látja meg, hogy Jézus a lepedőkkel meg a keszkenővel együtt a sír és a halál hatalmát is összehajtogatta, fölszámolta, félretette örökre! János nem töpreng, nem akarja megfejtetni a titkot. Ő magát a titkot látja, azt, hogy Jézus legyőzte a halált! Ugyan még nem látja a feltámadott, élő Jézus valóságát, de már hiszi! Átborzong a lelkén a felséges bizonyosság, hogy Jézus, akit megöltek, él! Feltámadott a halálból!

Ez az igazi húsvéti élmény! Isten Igéje most arra szólít fel bennünket, hogy lássunk túl mi is a húsvéti ünnepek külsőségein, kedves népi szokásain. Lássunk túl az elképzeléseinken, teóriáinkon és világnézetünkön, amelybe nem fér bele a feltámadás csodája! Lássunk túl a Biblia betűin, sőt ezen a prédikáción is! Hiszen nem ez a fontos, hanem az a Valaki, Akire az egész ünnep, meg a Biblia, meg minden prédikáció mutat: az élő Jézus! Hagyjuk, hogy belénk áradjon a nagy isteni csoda, hogy Jézus él! Ne megérteni akarjuk a feltámadás csodáját, hanem hinni! Megérteni nem lehet, de hit által megélni, átélni igen! Merjük hát hinni! A hit az igazi látás! A hit közvetlen látás, a lényeg megtapasztalása!

Tehát az egész húsvét azt hirdeti, hogy Jézus él! Hát nem él? Dehogynem! Hiszen most is itt van az élő Jézus egy darabja, itt lüktet ebben a gyülekezetben! Mi, ahogyan most így itt vagyunk, az élő Jézus testének egy darabja vagyunk. Ebben az igehirdetésben, amelyik Ő róla szól - halljátok csak: Ő maga szól! Annyira él, hogy ím, meghív az asztalához, vendégül lát bennünket! A saját testét és véréát adja lelket erősítő táplálékul a kezünkbe, a szánkba! Lássunk hát, és higgyünk, ahogyan János ott a nyitott sírnál látott és hitt!

Igen, lássunk túl a mindennapjaink őrlő gondjain, és higgyünk Jézusban. Higgyünk Jézusban, Aki megígérte, hogy gondja van reánk! Lássunk túl bűneink fenyegető kísértésein, és higgyünk Jézusban, Aki győzelemre segíthet felettük! Lássunk túl a megoldhatatlannak látszó problémáinkon, és higgyünk Jézusban, Akinek van hatalma lecsendesíteni a vihart! Lássunk túl a lelkünket megülő szomorúságon, és higgyünk Jézusban, Aki meg tud vigasztalni! Lássunk túl az élet sokszor oly zűrzavaros értelmetlenségein, és higgyünk Jézusban, Akinek adatott minden hatalom mennyen és földön! Lássunk túl a gyász nagy fájdalmán, és higgyünk Jézusban, Aki azt ígéri: “Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él” #Jn11,25. Sőt lássunk túl a halál ijesztő sötétségén is, és higgyünk Jézusban, Aki ott áll a halál mögött, várva bennünket üdvözítő szeretetével!

És még tovább: Ha ez az a Jézus, Akit az emberek gonosz kezeikkel keresztfára feszítve megöltek, akkor lássuk meg ebből azt is, és higgyük, hogy ímé, a szeretet erősebb, mint a gyűlölet, a Krisztusi szelídség és jóság erősebb, mint az emberi erőszak és gonoszság. A kegyelem hatalmasabb, mint a bűn, az élet nagyobb hatalom, mint a halál! Mert lám, Jézus Krisztus kiirthatatlan e világból! Ez pedig azt jelenti, hogy akkor van értelme küzdeni minden jó és igaz ügyért ezen a földön. Akkor érdemes tisztának lenni, becsületesen élni, szeretni, szolgálni, az életet fenyegető halálos erőkkal szembeállni. Hiszen ha Jézus nem a halottak, hanem az élők között van, akkor lehet Rá számítani, akkor Isten azoknak a pártján van, akik

látják és hiszik azt a boldog jövődőt, amely Jézus feltámadásával már elkezdődött, és annak megvalósulásáért jó reménységgel munkálkodnak!

Különösen nagy jelentősége van ennek az aktív húsvéti látásnak és hitnek éppen ma, amikor a kozmikus pusztulás réme, az élet értelmetlenségének a látása, az a bénító érzés, hogy úgymint minden hiába, az atomkor megnövekedett veszélyeivel fenyeget. A húsvét éppen azt hirdeti, hogy a halál elveszítette központi jelentőségét, és helyette az Élet Fejedelme, Jézus került a középpontba! Aki, mint János apostol, húsvéti szemmel lát és hisz, az megszabadult a halál bűvöletéből! Aki húsvéti szemmel lát és hisz, az a csüggedések és megfáradások idején is mindig megtalálja az új erők forrását abban a boldog bizonyosságban, hogy Jézusé az utolsó szó, Jézusé a jövő!

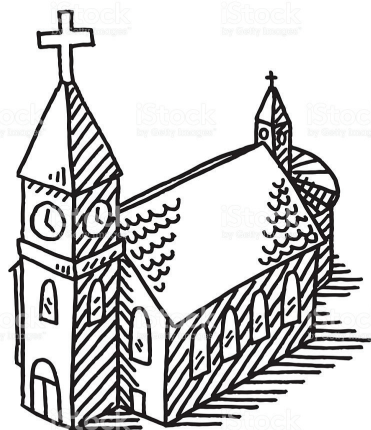
János evangélista így látta és hitte Jézus feltámadását. Ezért tudott később, amint elterjedt róla a hír mindmáig, a szeretet apostolává lenni! Bár elmondhatnánk mi is, hogy most már az én lelkem is lát és hisz! És a diadalmas húsvéti látás és hit erejével tudnánk mi is a szeretet apostolaiként elmenni innen! Ki a világba, az emberek és a hétköznapi világába!

Ámen.

Forrás: joosandor.hu

Amikor azt érezzük, hogy az egyháznak alapvető megújulásra lenne szüksége, és arra vagyunk kíváncsiak, hogy mi lenne a mi feladatunk ebben, érdemes megnézni, hogy mit találunk ezzel kapcsolatban a Bibliában?! Azt talán mindnyájan érezzük, hogy jelenleg olyan időket élünk, amikor az egyháznak ilyen, alapvető megújulásra lenne szüksége! De még mielőtt rátérnék arra, hogy Isten Igéjét vizsgáljuk meg a kérdésben, egyfajta nulladik lépésként tisztáznunk kell egy nagyon fontos kérdést: milyen egyházra gondolunk, amikor azt mondjuk, hogy az egyháznak megújulásra lenne szüksége?

Talán nem tévedek, ha úgy gondolom, legtöbbször az evangélikus egyházra gondolunk, hiszen annak vagyunk a tagjai. Viszont főben járó bűn lenne az egyházat, csupán az evangélikus egyházra érteni! Főleg pedig csak a magyarországi evangélikus egyházra! Persze mi éppen ennek az egyháznak, és azon belül is a saját gyülekezetünknek a problémáival szembesülünk legelősebben, de ne felejtjük el, hogy bár az egyház mi magunk vagyunk, nem csupán mi vagyunk! Isten népe, Krisztus egyháza sokkal több, mint az evangélikus egyház! És azért olyan fontos ezt hangsúlyoznunk, mert mindenek előtt, még mielőtt bármiféle egyházi megújulást is beszélünk, tisztáznunk kell magunkban, hogy mire vágyunk, mi a célunk? Azt szeretnénk, ha Krisztus egyháza újulna meg, vagy pedig ha az evangélikusok egyháza? És direkt fogalmaztam így, hogy az evangélikusok egyháza, és nem úgy, hogy az evangélikus egyház!

Mert itt érzem ma az egyházi megújuláshoz való hozzáállásunk fő gondját! Hogy a legtöbb törekvés arra irányul, hogy akár éppen most, a reformáció 500. évében is az evangélikusok egyháza újuljon meg, csillogjon fényesebben, nem pedig Krisztus egyháza! Ha az evangélikus egyház megújulása lenne a vágyunk, mint Krisztus egyházának a ránk bízott része, az nagyon jó lenne! Ahogyan Pál apostol a gyülekezetet, a hívők közösségét Krisztus testének nevezi, mint amiben minden különböző tagnak meg van a saját szerepe és helye, azt gondolom, az a helyes, ha mi is úgy tekintünk evangélikus egyházunkra Krisztus egyházának nagy egészén belül, mint egy testrészre. Ha mondjuk az evangélikus egyház a szem, és már igencsak elhomályosodott, akkor meg kell tennünk mindent azért, hogy megtisztítsuk! Ez a mi feladatunk! A gond viszont ott kezdődik, ha az evangélikus egyház helyett az evangélikusok egyházát akarjuk megújítani! Evangélikusok egyházán pedig azt a szervezetet értem, aminek megvannak a maga hagyományai, kulturális öröksége, és valahogy láthatóan és megkülönböztethetően fenn akar maradni a mai társadalmi sokféleségben. Nem az a célja, hogy Jézust hirdesse és az embereket Hozzá vezesse, hanem hogy valamilyen módon önmagát magasra emelje, és előtérbe helyezze! Az a szomorúságom, hogy a reformáció 500. évfordulóján a hivatalos egyházi törekvéseknél éppen ezt látom: szerezzünk nevet az evangélikusok egyházának! Egyetlen

példában össze tudom foglalni ezt: Kit érdekel a reformáció 500 évében, hogy mit csinált Luther Márton?! Nem azt kellene hirdetnünk minden fórumon és minden adódó lehetőségél, hogy kicsoda Jézus Krisztus és Ő mit tett értünk? Ha a reformáció 500 évében a hitetlen világ érdeklődése is egy picit felénk fordul, akkor én súlyos pazarlásnak érzem Luther Márton nevét látni és hallani, ott, ahol Jézus Krisztus nevének kellene állnia! Lutherről mindössze annyi szót kellene ejteni, hogy: Isten 500 évvel ezelőtt Luther Mártont használta arra, hogy Jézusról tegyen bizonyosságot az embereknek. A reformáció 500 évének Jézus-évnek kellene lennie, ehelyett azt látjuk, hogy Luther-évként ünnepeljük. Csak egy kérdés: Hányan fognak bármennyivel is közelebb kerülni Istenhez azáltal, hogy megisznak egy üveg vagy egy hordó Luther-sört?!

Isten ígéjében azonban nem esik szó az evangélikus egyházzal. Isten még azt sem ígérte meg, hogy az evangélikus egyház fennmarad az idők végéig! Azt igen, hogy Jézus egyháza megmarad! És ha mi az evangélikus egyház megújulására vágyunk, akkor Jézus egyházának a megújulásában kell munkálkodnunk! És akkor van értelme a Szentíráshoz fordulni, és Isten vezetését kérni, hiszen Isten erejét Isten céljaihoz kérhetjük, nem a saját céljainkhoz! Isten áldása akkor lesz velünk, ha az Ő céljai válnak a mi céljainkká is! És ha Isten népének, Krisztus egyházzának a megújulása a vágyunk, akkor nagyon is sok útmutatást kapunk Isten Igéjéből ehhez.

Az első gátoló tényező tehát, ami az egyházunk megújulásában áll, ha nem Jézus egyházaként tekintünk az egyházra, hanem a saját egyházunkként! Ennek az akadálnak a legyőzésben segíthet minket a mára alapigeként választott szakasz utolsó verse, ami a megújulásra vágyó és azt átélő nép imádságaként hangzik el a következőképpen: *„Uram, Te vagy egyedül! Te alkottad az eget, az egek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket és mindent, ami bennük van. Te adsz életet mindnyájuknak. előtted borul le az ég serege.”* (Neh 6,9) Bár ez mai alapigénk utolsó verse, mégis ezzel szeretném kezdeni az igemagyarázatot. Hiszen ha eljutunk odáig nulladik lépésként, hogy az egyházat Isten egyházának tekintjük, akkor a megújuláshoz vezető út első lépése az, hogy elismerjük Istent Istennek! Mindenható és egyedüli Istennek – Akitől aztán kérhetjük a megújulást! De Istennek ez a két tulajdonsága, ami az imént felolvasott Igében megfogalmazódik, nagyon fontos számunkra ahhoz, hogy elinduljunk a megújulás útján! Az első ez: „Uram, Te vagy egyedül!” vagyis Isten az egyedüli Isten, az egyedüli Úr, és nincs más! És amilyen egyszerűnek és természetesnek hangzik is ez a kijelentés, annyira nehéz eszerint megélni az hitünket és az életünket! Ugyanis a megújulással kapcsolatos egyik legnagyobb félelmünk, hogy ennek más emberek és Istenen kívüli más hatalmak keresztbe tehetnek! És ha elhiszük ezt a hazugságot, abból következik az, hogy félelemből és aggodalmaskodásból arra igyekszünk, hogy megfeleljünk mindenféle emberi elvárásoknak. Nem hirdetjük a reformációi emlékévképcsán a reformáció lényegét: a bűnbocsánat és az örök élet lehetőségét Jézus Krisztus által, mert ez a téma nem politikailag korrekt! Ha Istent nem egyedüli Úrnak tekintjük, Akinek mindig, minden pillanatban a kezében van minden hatalom Mennyen és földön, akkor odáig jutunk, hogy a vezetőink együtt imádkoznak a Sátán megkötözöttsége alatt lévő hamis vallások vezetőivel, például iszlám vallási vezetőkkel is! Amíg nem hiszük el, hogy Isten az egyedüli Úr, és Jézus az egyetlen út az

Atyához, addig hiába is várjuk a megújulást! „*Uram, Te vagy egyedül!*” amint ezt őszintén ki tudjuk mondani minden más fenyegetőnek tűnő erővel szemben, békesség költözik a szívünkbe, és átjár bennünket a bizonyosság, hogy bátran Rá bízhatjuk magunkat erre az egyedüli, valóságos Úrra!

Aki nem csupán egyetlen, de végtelenül hatalmas is! „*Te alkottad az eget, az egek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket és mindent, ami bennük van. Te adsz életet mindnyájuknak. előtted borul le az ég serege.*” (Neh 6,9b) Azon kívül, hogy nagyon jól hangzik, gondoljuk most végig, hogy mit is jelent ez a gyakorlatban? Nem mást, minthogy ha Isten azt akarja, hogy megújuljon az egyház, akkor meg fog újulni. Ha pedig ezt Ő nem akarja, akkor erőlködhetünk mi bárhogyan, nem fog megújulni. És mi következik ebből? Az, hogy egyetlen feladatunk van: megérteni, hogy mi Isten akarata, és aszerint cselekedni! Eddig tehát érthető. A megújulás második lépéseként el kell jutnunk odáig, hogy Istenre bízzuk magunkat, és megértsük az Ő akaratát, és a szerint is cselekedjünk! Ha ezt tesszük, máris kész a megújulás! A kérdés viszont most az, hogy mindezt hogyan tehetjük? Ebben adhat segítséget nekünk a mai igeszakaszunk! Azoknak az akadályoknak az elgördítésében, amik meggátolnak bennünket abban, hogy Istent egyedüli és hatalmas Úrnak lássuk, és hogy megértsük és meg is cselekedjük az Ő akaratát!

Ennek a második lépésnek a megtételében segít bennünket alapvetően a mai igénk. Nézzük hát, hogy mi is történt itt? Nehémiás könyve a zsidó népnek a Babilioni fogságból való hazatérése utáni megújulását írja le. Nem volt elég ugyanis csak fizikai értelemben haza jönnie a népnek a távoli országból, hanem Istenhez is meg kellett térnie ahhoz, hogy valóban új életet kezdhesen! Ennek az Istenhez való visszafordulásnak a része volt, hogy újra felépítették a romokban heverő jeruzsálemi templomot és Jeruzsálem várfalát is. De ezeknek a megtételére mind nem lettek volna képesek, ha a lelkükben nem újulnak meg! A lelki megújulásuk és az új élet kezdete számukra az Isten Igéjéhez és törvényéhez való visszatéréssel, bűnbánattal és ünnepléssel kezdődött.

Felovasták és hallgatták Isten Igéjét, és megünnepelték az abban előírt sátoros ünnepet! Már maga az ünnep megtartása is eszköz volt arra, hogy segítsen nekik igazán nagyank látni Istent! Hiszen a sátoros ünnep arra emlékeztette őket, hogy hogyan gondoskodott Isten az őseikről negyven éven át a pusztában! Majd az ünnep megtartása után böjtöltek, zsáruhát öltöttek, újra olvasták Isten Igéjét és imádkoztak Hozzá. Ezek pedig mind-mind fontos eszközei annak, hogy elhiggyék, hogy Isten valóban az egyedüli Úr, és hatalmas Isten, valamint hogy megértsék és cselekedni is tudják az Ő akaratát! Nézzük tehát most sorra, mit is tettek azért, hogy Isten megújítását minél inkább átéljék!

„*Ennek a hónapnak a huszonnegyedik napján összegyűltek Izráel fiai, és böjtöltek, zsákba öltöztek és port hintettek magukra.*” (Neh 9,1) Először is tehát összegyűltek. Ezzel fejezték ki azt, hogy mindnyájan egy akaraton vannak. Az egyház megújulása sosem egy emberen keresztül megy végbe! Ezért is hibázunk nagyot, ha a reformációra melékezve csak Lutherről beszélünk! Izráel fiai tehát összegyűltek, és böjtöltek. Vagyis nem ettek semmit, és még az is lehet, hogy nem is ittak. Mire volt ez jó nekik? Pontosan arra, amiért zsákruhába is öltöztek és port hintettek magukra! Mindezt azért tették, hogy kifejezzék

és átéljük azt, hogy mennyire kicsik és semmik Istenhez képest! Ha az ember jól van lakva, könnyen el tudja bízni magát. De amikor érzi, ahogy az éhség az egész valóját átjárja, máris kicsit jobban tisztába kerül azzal, hogy mennyire ki is van szolgáltatva a Mindenható Isten folyamatos kegyelmének, Aki ellátja őt élelemmel, ami nélkül nem sokáig bírná.

De amit belülről így jobban átérez az ember, azt kívülről a zsákruhával és a por magára szórásával tudja kifejezni. A ruha szintén az önállóságunkat és sokszor a büszkeségünket is jelképezi és erősíti! Ruha nélkül az ember szintén nagyon kiszolgáltatottnak érzi magát. De még akkor is, ha rendes ruha helyett, csak egy zsák van rajta! Hát még ha port is szór a fejére! Ami arra emlékezteti, hogy porból lett és porrá is fog lenni! Gondoljunk csak bele! Mennyire erőteljesen átélhették itt ezek az emberek a saját törékenységüket, kicsinységüket és kiszolgáltatottságukat Istennel szemben! És miért is volt erre szükség? Mert ahhoz, hogy Istent igazán nagynak lássuk, először önmagunkat kell kicsinek látnunk! Talán azt hinnénk, hogy Isten nagy csodáit látva érthetjük meg igazán Isten nagyságát, és tölthet el bennünket a szent Isten-félelem. A tapasztalat azonban azt mutatja, hogy igazán nagynak Istent nem ekkor látjuk, hanem akkor, amikor szembesülünk a saját törékenységünkkel és kicsinységünkkel! Szinte mindenki akkor tér meg, amikor megtapasztalja, hogy összeomlik az életete, és már nincs más reménye, csak Isten! Az emberek nem akkor térnek meg, amikor felnéznek a csillagos égre, vagy például gyerekük születik, hanem akkor, amikor a halál mezsgyéjére és a kétségbeesés mélyére érnek! Miért? Mert a szívünkben először helyet kell csinálnunk Isten számára. A szívünk, a gondolataink ugyanis nem végtelenek, hanem nagyon is korlátozottak. És alapból a nagy részüket saját magunk töltjük ki! És amíg nem törünk össze, és nem veszítjük el teljesen a magunkba vetett reményünket, addig Istennek csak egy egészen parányi hely juthat a gondolataink között. Lehet, hogy az az egy-két gondolat az lesz bennünk Istennel kapcsolatban, hogy milyen hatalmas Ő, de szinte üres szavak lesznek ezek bennünk! Ha viszont elveszítjük a magunkba vetett reményünket, végre lesz Istennek helye a szívünkben, és igazán megláthatjuk az Ő nagyságát! A böjt, a zsákruha és a por, mind ennek a segédeszköze, hogy az ember még inkább átélje a saját kicsinységét, és így helyet készítsen a szívében Isten számára!

A következő, amit Izráel fiai tettek, ez volt: *„Az Izráel utódai közül valók elkülönültek minden idegentől, azután előállva vallást tettek vétkeikről és őseik bűneiről. A helyükön állva a nap negyedrészen át olvasták Istenüknek az Úrnak a törvénykönyvét, a negyedrészen át pedig vallást tettek, és leborultak Istenük, az Úr előtt.”* (Neh 9,2-3) Elkülönültek minden idegentől. Isten megtiltotta nekik, hogy pogány népekkel keveredjenek, mert azok bűnbe viszik őket, ők mégis megtették ezt. Ahogy most elkülönültek tőlük, azzal azt fejezték ki, hogy a bűneiktől válnak el! És figyeljük meg, hogy ez megelőzte a bűnvallásukat! Ez pedig példa számunkra, hogyha megújulásra vágyunk, ha a bűnöktől való megtisztulásra vágyunk, akkor, ha meg akarjuk vallani Istennek a bűneinket, akkor először is hagyjunk fel velük, hagyjuk abba! Persze, ha olyan szintű a megkötöttségünk, hogy egyszerűen képtelenek vagyunk magunktól felhagyni velük, akkor az ne gátoljon meg a bűnvallásban, sőt! Ahhoz, hogy megszabaduljunk a bűnök megkötöttségéből, meg kell vallanunk azokat Istennek és kérnünk kell Tőle a

a segítségét és az erőt, hogy fel tudjunk hagyni a bűnünkkel! Viszont a szándékot egyértelműen mutatja az idegenektől való elkülönülés! Csak akkor őszinte a bűnvallásunk, ha teljesen meg akarunk szabadulni a bűneinktől!

„Aztán előállva vallást tettek bűneikről!” Nekünk sokszor az is gondot okoz, hogy egyáltalán magunknak beismerjük a bűneinket! Azután pedig, hogy Istennek! Már az is fájdalmas, ha csak Istennek valljuk meg hangos szóval kimondva a bűneinket! De itt ezek az emberek nyilvánosan vallották meg a bűneiket! Már az is nagy dolog, ha meg tudjuk gyónni a bűneinket egy másik embernek, aki segíthet bennünket, hogy elfogadjuk Isten bosánátát! De itt arról olvasunk, hogy az emberek a tömegnek vallották meg a bűneiket! Milyen iszonyú nehéz lehetett ez, de micsoda szabadság következett ezután számukra! Ráadásul nem csak a saját bűneiket vallották meg, hanem az őseik bűnét is! És itt nem arra kell gondolni, hogy vádaskodtak volna! Hiszen előtte a saját bűneiket vallották meg! De mivel megértették annak a súlyát, hogy mennyire meghatározza őket mindaz, amit az őseik tettek, még az ő bűneiket is megvallották - a saját bűneikként! Mert gondoljunk csak bele: Ha nincs tisztázva az elődeink cselekedeteiről, hogy bűnök voltak, akkor mi is könnyen mondhatjuk, hogy: *„Jó ez így, már a szüleink, vagy az előző generáció is ezt csinálta!”* Vagy akár: *„Az én bűnöm sokkal kisebb, mint az elődeimé volt, és ők is köztisztselemben állnak!”* Ezért olyan fontos megvallani az őseink bűnét: hogy egyszer s mindenkorra tiszta vizet öntsünk a pohárba! Mert amíg ott marad a mocskos víz a pohár alján, addig hiáb öntünk bele tiszta vizet, az ugyanúgy beszennyeződik!

A közös bűnvallást pedig közös Igeolvasás egészítette ki! Három óra hosszán tartó Igeolvasás és három óra hosszán tartó nyilvános bűnvallás! Zsákruhában, éhezve és porosan! Ahogy ezt átgondoljuk, szinte érezzük a megtisztulás erejét, ami végigsöpört itt a népen! Hiszen önmagukat megalázva helyet készítettek az szívükben Isten számára. A bűneiket megvallva pedig kitisztult a szívük. Végül az üres és megtisztított szívüket Isten szavával töltötték meg! És nem teológusok elmékedéseit és magyarázatait olvasták fel, ami „aktuálisabbá” tette volna számukra Isten üzenetét, hanem az Isten kinyilatkoztatott szavát olvasták, úgy, ahogy volt! Az nem teljesen egyértelmű a szövegből, hogy a bűnvallás meg is előzte-e az Ige olvasást, vagy csak követte, de ez nem is lényeges. Hiszen az Isten ígéje az, ami igazán rá tud mutatni a bűneinkre, és azt hallva természetesen még akkor is volt mit megvallaniuk, ha előtte már tettek bűnvallást! Isten Ígéje ugyanis tovább tisztította a szívüket! És ha eddig még nem alázták volna meg magukat kellőképpen Isten előtt, az Ige-hallgatás utáni bűnvallás közben le is borultak a földre Isten színe előtt!

Végül pedig a lévíták felálltak egy emelvényre, és Isten magasztalására hívták a népet! Majd ők maguk kezdték imával magasztalni a Menny és Föld Istenét, az egyetlen Igaz Istent! És látjuk azt, hogy ami az egyház megújulásának az első lépése, az az utolsó is: Hinni az egyetlen igaz Istenben, és magasztalni az Ő nagy nevét! Ha így, önmagunkat megüresítve tudunk odaállni a Mindenható Isten elé, és engedjük Neki, hogy azt tegyen velünk, amit csak akar, akkor nem fog elmaradni a megújulás! De ahogy mondtam, az egyház megújulását Isten sosem egy-egy emberen keresztül végzi, hanem az egyház közösségén keresztül. És ahogyan az ember személyes életében is el kell jutnia a mélypontra ahhoz, hogy Isten fényét beengedje a szívébe, és megújuljon az élete, úgy az egyház népének is sajnos meg kell tapasztalnia a teljes elveszettség és kilátástalanság

helyzetét, hogy igazán megalázza magát az egyetlen igaz Úr előtt, és végre engedje Neki, hogy rá árássa az Ő áldásait!

Összefoglalva tehát a megújulás akadályait legyőző lépéseket: a nulladik lépés: Krisztus egyházának a megújulására vágyunk, ne pedig az evangélikusok egyházának megújulására. Az első lépés az, hogy elismerjük Istent Istennek: vagyis az egyedüli és Mindenható Úrnak. A megújuláshoz vezető második lépés pedig, hogy ezt a gyakorlatban is megéljük, azáltal, hogy keressük az Ő akaratát és engedelmeskedünk is neki. Ennek a második lépésnek a megtételéhez pedig több mozzanat is hozzásegíthet bennünket: a közös bűjtölés, bűnvallás, Isten Igéjének olvasása, tanulmányozása, és Isten dicsőítése! Ha mindezeket meg tesszük, és kérjük Istentől, hogy újítsa meg egyházát, biztosak lehetünk, hogy meg fogja tenni, hiszen mindezen keresztül már el is kezdte megújító munkáját!

Dobó Dániel

Több, mint kétezer éve már

*Több mint kétezer éve már Jézusom,
hogy bűntől sötét világunkba hoztad,
az égi békeesség fényes hajnalát,
odahagyta értünk, Mennyei hazád.*

*Megízlelted mulandó földi létünk,
minden örömet, bánatát, fájdalmát,
s jó példát mutattál, hogy hogyan lehet,
bűn nélkül élni, a földi életet.*

*Gyógyítottál poklost, bénát, beteget,
kijűztél, gonosz démoni lelkeket,
holtaknak visszaadtad az életet,
mégis üldözték, hívő hitetlenek,*

*Jóságos, szerető Isten lényeddel,
bűnös ember, nem tudott mit kezdeni,
hát gonoszul ítélkezett feletted,
s fejére hullottak, a bűn átkai.*

*De Te a bűnösöket is szereted,
értünk jöttél, bár kereszted égbe kialsz,
kihullott drága véred mossa tisztára,
ki térdre hull alatta, s hozzád kialsz.*

Schvalm Rózsa

Az Isten iránti szeretet, imádat és engedelmesség hiánya gátolja az imádságot. Miért vonult vissza Jézus olyan sokat imádkozni? Mert kereste az Atya akaratát és szeretett vele együtt lenni. A meg nem váltott ember nem képes Istent szeretni. Ebből a szempontból megfogalmazhatjuk a megváltást így: Jézus, aki szerette az Atyát, meghalt értünk, akik nem szerettük az Atyát és közelsége helyett inkább a tőle való függetlenséget kerestük. Akadozó imaéletünket látva megkérdezhet bennünket: „Szeretsz-e engem?” Már a megszólítás helyre tesz bennünket, hogy ki Ő és kik vagyunk mi. Ő az Úr, mi az övéi vagyunk, akik arra rendeltünk, hogy az Ő akaratát cselekedjük Krisztusban. Elgondolkodtató, amit A.W.Tozer ír a *The Size of the Soul* című könyvében ír: „Egy bizonyos, nem juthatunk előre, ha úgy várjuk Isten segítségét, hogy közben a Szentírásban kinyilatkoztatott igazságát nem vesszük tudomásul. Isten pontosan leírta, hogy mit vár el a gyülekezettől, egyháztól. Mielőtt imádkozunk a gyakorlati cselekvésinkben is meg kell térnünk. Nem maradhatunk abban a tévelygésben, hogy miközben megsértjük Isten útjait, a magunk útjára áldást kérünk.”

Az imádkozástól ne tartson vissza a nem teljesített kérés vagy látszólag meg nem hallgatott könyörgés. Az imádkozásban való csalódás oka lehet az imádságról alkotott hamis elképzelés. Ennek a mennyei ajándéknak nem célja, hogy Isten a mi akaratunkat végrehajtsa, hanem az imádságban Isten Szentlelkének vezetése által ráhangolódunk az Ő akaratának megértésére és késszé tesz bennünket annak cselekvésére (1Jn 3,22; 1Jn 5,14) Éppen ezért az igeolvasás és az imádság elválaszthatatlanok egymástól.

Ne tartson vissza az imádságtól, hogy az megfásul, kiüresedik és újra és újra belebukunk. Isten képes megújítani imaéletünket, ha bűnbánattal fordulunk hozzá. Sokszor élhetünk át kudarcot a családi közös imádság elmaradása miatt. Harcoljunk érte, keressük rá a megfelelő időt, megfelelő keretet! A gonosz egyéni, családi és gyülekezeti életünkben az imádságot sokszor sikeresen kezdi ki, ha ezt megteheti, nyert ügye van, mert különben az imádság minden szorongattatásban, zsákutcába szorított helyzetben (sikerben és kudarcban, elbizakodottság és kétségbeesés között hánkyódva) nyitott ajtó a Szentlélek által Krisztus nevében az Atyához.

Ne tartson vissza az imádságtól, hogy az megfásul, kiüresedik és újra és újra belebukunk. Isten képes megújítani imaéletünket, ha bűnbánattal fordulunk hozzá. Sokszor élhetünk át kudarcot a családi közös imádság elmaradása miatt. Harcoljunk érte, keressük rá a megfelelő időt, megfelelő keretet! A gonosz egyéni, családi és gyülekezeti életünkben az imádságot sokszor sikeresen kezdi ki, ha ezt megteheti, nyert ügye van, mert különben az imádság minden szorongattatásban, zsákutcába szorított helyzetben (sikerben és kudarcban, elbizakodottság és kétségbeesés között hánkyódva) nyitott ajtó a Szentlélek által Krisztus nevében az Atyához.

Az imádság akadálya, ha nem gondolom nélkülözhetetlennek, ha nem tartom felbecsülhetetlen és meg nem érdemelt ajándéknak, ha nem védem nagyon tudatosan a elcsendesedésre fordított időt (1Pt 4,7), ha nem kérem Istentől az imaéletem megújulását és megtisztulását, ha figyelmen kívül hagyom, hogy a „test és az ördög minden úton-módon gátolja és akadályozza az imádkozást” (Luther, in: Csak Krisztus légyen mesterünk, Élő víz füzetek 9.), ha nem küzdök a bennem lévő gőg ellen (1Pt 5,5b-6), ha a másokért való cselekvés, bizonyágtétel kiváltására használom az imádságot.

Kérjük adója 1 százalékaival támogassa egyházunkat és az
Emmausért alapítványt!

Evangélikus Egyház: 0035

Emmausért alapítvány: 18811104-1-15

Elérhetőségeink: 4400 Nyíregyháza, Korányi F. u. 160/A.

Telefon: 06-20-8243085, Fax: (42) 595-469,

E-mail: emmaus@lutheran.hu, www.emmaus.hu

